

Marta Grochowska
Agnieszka Wierzbicka
Uniwersytet Łódzki

Produktywne typy słowotwórcze nazw żeńskich we współczesnej polszczyźnie

1. Wprowadzenie

Możliwość obejmowania przez kobiety urzędów państwowych, wykładania i kształcenia się na uczelniach wyższych oraz zdobywania tytułów naukowych i zawodowych jest obecnie zjawiskiem tak powszechnym, iż trudno uwierzyć, że jeszcze w XIX wieku przywileje te przysługiwały jedynie mężczyznom. Zapoczątkowany wówczas proces emancypacji kobiet przyczynił się do ich aktywizacji zawodowej, a w konsekwencji do potrzeby zwiększenia zasobu słownictwa o żeńskie nazwy zawodów, stanowisk i tytułów naukowych. Jednak na drodze do wprowadzenia feminatywów pojawiły się ograniczenia fonetyczne, semantyczne i stylistyczne, a także niechęć ze strony społeczeństwa. „Do I wojny światowej tworzenie sufiksalnych form żeńskich nazw zawodowych oraz nazwisk było powszechnie obowiązującą normą. W kolejnych latach dało się zauważyć stałe, nasilone zwłaszcza w połowie XX w., odchodzenie od tej praktyki, czemu towarzyszyły długie burzliwe dyskusje w środowiskach językoznawczych i poza nimi; nb. powszechnej zgody w tej sprawie nie było ani wśród lingwistów, ani wśród pozostałych użytkowników języka” (Jadacka 2006: 126–127). Pomimo czasu, jaki upłynął od tamtej pory, problem wprowadzania i posługiwania się nazwami żeńskimi jest nadal aktualny i wciąż budzi kontrowersje. O ile na temat zasadności użycia feminatywów oraz ich społecznego odbioru można dowiedzieć się wiele (por. Handke 1994; Karwatowska, Szpyra-Kozłowska 2005; Klemensiewicz 1957; Kubiszyn-Mędrala 2007; Łaziński 2006; Rada Języka Polskiego 2012; Woźniak 2014), o tyle nieliczne tylko publikacje poruszają kwestie gramatyczne, słowotwórcze (Kreja 1964; Nowosad-Bakalarczyk 2009). Stąd też zasadne wydaje się uzupełnienie dyskusji na temat feminatywów rzetelną analizą słowotwórczą, która ukaże produktywne i nieproduktywne typy słowotwórcze oraz trudności, jakie można napotkać podczas tworzenia nazw żeńskich.

Materiał badawczy w niniejszym artykule stanowi 265 nazw żeńskich wyekscerpowanych z rocznika 2014 prasy codziennej („Dziennik Łódzki”, „Gazeta Wyborcza”) i czasopism kobiecych („Wysokie Obcasy”, „Zwierciadło”), użytych w odniesieniu do płci żeńskiej.

2. Tworzenie nazw żeńskich

Proces tworzenia nowych jednostek leksykalnych przebiega według określonych reguł systemu słowotwórczego. Specyficzną pod tym względem grupę stanowią żeńskie nazwy zawodów, tytułów i stanowisk, będące przedmiotem niniejszego artykułu. Brak typu słowotwórczego, według którego można by budować formy przeznaczone jedynie dla płci żeńskiej powoduje, że niemal wszystkie feminatywa są motywowane nazwami męskich wykonawców zawodów, a nie nazwami samych profesji. Charakterystyczne dla omawianych wyrazów jest również zróżnicowanie środków formalnych służących do ich tworzenia.

W tej części artykułu, przy zastosowaniu analizy wybranych przykładów nazw żeńskich z materiału badawczego, zostanie przeprowadzona próba zakwalifikowania ich do klas wyszczególnionych w zaproponowanych przez językoznawców typologiach słowotwórczych.

2.1. Typologie słowotwórcze

W oparciu o funkcje pełnione przez produkty procesów derywacyjnych i środki użyte do ich utworzenia, można przeprowadzić różne kategoryzacje słowotwórcze.

Typologię uwzględniającą zmiany semantyczne i składniowe, które zachodzą w derywacie w stosunku do bazy, przedstawiła Renata Grzegorzczkova (1974: 28):

1. Derywaty transpozycyjne – znaczenie nie zmienia się, inna jest natomiast funkcja składniowa wyrazu pochodnego;
2. Derywaty mutacyjne – w stosunku do bazy, derywat zmienia znaczenie i może dojść do zmiany funkcji składniowej, ale nie zawsze ma to miejsce;
3. Derywaty modyfikacyjne – w tym przypadku nie dochodzi do zmiany funkcji składniowej, ale widoczna jest modyfikacja znaczenia bazy, wskazująca na konkretną cechę.

Klasyfikacja słowotwórcza może również brać pod uwagę to, od jakiej bazy słowotwórczej pochodzi derywat. W ramach takiej systematyzacji Alicja Nagórko (1998: 189–198) wyróżnia:

1. Adaptację – przyswojenie wyrazów języka obcego za pomocą środków morfologicznych;

2. Derywację właściwą – proces, w którym bazę stanowi pojedynczy leksem;
3. Kompozycję – tworzenie derywatów, zawierających więcej niż dwa rdzenne morfemy.

Kolejna typologia słowotwórcza, zaproponowana przez A. Nagórko (1998: 177), opiera się na rodzaju formantu, który został zastosowany w procesie derywacyjnym. W tej klasyfikacji wyróżnia się:

1. Słowotwórstwo morfologiczne – częścią derywatu różniącą go od bazy jest morfem zwany afiksem;
2. Słowotwórstwo morfonologiczne – funkcję słowotwórczą pełnią ilościowe lub jakościowe alternacje morfonologiczne;
3. Słowotwórstwo fonologiczne – w procesie derywacyjnym wykorzystuje się środki prozodyczne (rytm i akcent);
4. Słowotwórstwo syntaktyczne – polega na złożeniu unieruchomionych syntaktycznie fraz.

Najczęstszym zabiegiem słowotwórczym języka polskiego jest derywacja morfologiczna. W zależności od pozycji, jaką zajmuje formant względem bazy, wyróżnia się następujące odmiany afiksów (Nagórko 1998: 177-180):

1. Prefiksy – umieszczane przed bazą;
2. Sufiksy – znajdujące się za bazą;
3. Interfiksy – łączące bazy w złożeniach;
4. Infiksy – umiejscowione wewnątrz bazy;
5. Cyrkumfiksy – afiksy dwuczłonowe, których jedna część znajduje się przed bazą, a druga po niej;
6. Postfiksy – usytuowane po końcówce fleksyjnej.

2.2. Analiza słowotwórcza materiału badawczego

Obfitość materiału badawczego (265 feminatywów) uniemożliwia dokonanie dokładnej analizy każdej z zarejestrowanych nazw. Przeprowadzenie takiego zabiegu nie jest jednak konieczne – pogrupowanie wyrazów według różnic w budowie i dokonanie opisu słowotwórczego reprezentatywnych przykładów pozwoli zakwalifikować ogół żeńskich nazw zawodów, tytułów naukowych i stanowisk do klas wyszczególnionych w omówionych typologiach.

Elementy zastosowanego opisu słowotwórczego:

1. Parafraza słowotwórcza zawierająca **wyraz motywujący**;
2. Rodzaj derywacji;
3. Użyte formanty.

I grupa (241 nazw):

adiunktka	dramaturżka	kaskaderka
administratorka	dublerka	katechetka
adwokatką	dyrektorka	kelnerka
agentka	dyrygentka	kierownicza
akrobatka	dyspozytorka	kolarka
aktorka	dziennikarka	komentatorka
ambasadorka	edukatorka	kominiarka
analityczka	ekolożka	kompozytorka
animatorka	ekonomistka	konduktorka
antropolożka	ekspedientka	konserwatorka sztuki
apostołka	endokrynolożka	konsultantka
aranżerka	eseistka	kontrabasistka
archeolożka	etyczka	kontrolerka
architektka	fakturzystka	koordynatorka
arcybiskupka	farmaceutka	korespondentka
artystka	felczerka	kosmetolożka
astrolożka	felietonistka	kostiumografka
asystentka	filozofka	koszykarka
atletka	finansistka	krytyczka
audytorka	fizjoterapeutka	kucharka
badaczka	fizyczka	kulturystka
barmanka	fotografka	kuratorka
basistka	fryzjerka	kurierka
bibliotekarka	funkcjonariuszka	kustoszka
biegaczka	furtianka	laborantka
bileterka	ginekolożka	lekarka
biogeochemiczka	gitarzystka	lekkoatletka
biolożka	graficzka	lektorka
biskupka	higienistka	łączniczka
biznesmenka	historyczka	łyżwiarka
bokserka	ilustratorka	magistrantka
chemiczka	iluzjonistka	makijażystka
choreografka	informatyczka	malarka
dekoratorka	inspektorka	manikiurzystka
dentystka	instruktorka	masażystka
dermatolożka	inżynierka	matematyczka
didżejka	japonistka	mecenaska
dietetyczka	jurorka	medyczka
doktorantka	karateczka	menedżerka
dokumentalistka	karnistka	mezzosopranistka
dramatopisarka	kasjerka	mikrobiolożka

misjonarka	prezenterka	specjalistka
młociarka	prezeska	spikerka
modelka	prezydentka	sportsmenka
montażystka	producentka	stażystka
muzealniczka	profesorka	stenotypistka
naczelniczka	projektantka	strażniczka
nauczycielka	protokolantka	stylistka
neurolożka	prozaiczka	szatniarka
ogrodniczka	przedstawicielka	szczypiornistka
okulistka	przewodniczka	śpiewaczka operowa
opiekunka	psycholożka	tancerka
ordynatorka	psychoonkolożka	tatuażystka
orientalistka	psychoterapeutka	teatrolożka
ortoptystka	pszczelarka	technolożka
panczenistka	publicystka	tenisistka
parlamentarzystka	ratownicza	teolożka
pastorka	recepjonistka	terapeutka
pedagożka	redaktorka	terrorystka
pediatrka	referentka	tkaczka
pełnomocniczka	rehabilitantka	tłumaczka
perinatolożka	reporterka	tramwajarka
pianistka	restauratorka	trenerka
pieśniarka	reżyserka	trębaczka
pilotka	rusycystka	tyczkarka
piłkarka	rzeczniczka	urzędniczka
piosenkarka	sanitariuszka	wicedyrektorka
pisarka	satyryczka	wiceprezeska
pływaczka	scenarzystka	więźniarka
podróżniczka	scenografka	wiolonczelistka
poetka	sekretarka	wizażystka
policjantka	senatorka	włókniarka
politolożka	senselierka	wokalistka
polityczka	siatkarka	wolontariuszka
polonistka	skrzypaczka	wuefistka
portrecistka	snajperka	zoolożka
posłanka	socjolożka	zwierzchniczka
powieściopisarka	solistka	żeglarka
powstanka	sołtyska	żołnierka
pracza	sopranistka	
prawniczka	spadochroniarka	

Przykładowe analizy słowotwórcze:

- administratorka – **administrator** płci żeńskiej;
- derywacja modyfikacyjna;
- formant: sufiks -ka;
- profesorka – **profesor** płci żeńskiej;
- derywacja modyfikacyjna;
- formant: sufiks -ka.

II grupa (11 nazw):

doradczyni zawodowa	medioznawczynie	wychowawczynie
kulturoznawczynie	naukowczynie	wykładowczynie
literaturoznawczynie	sprawozdawczynie	zastępczynie
marszałkini	sprzedawczynie	

Przykładowe analizy słowotwórcze:

- kulturoznawczynie – **kulturoznawca** płci żeńskiej;
- derywacja modyfikacyjna;
- formant: sufiks -ynie;
- marszałkini – **marszałek** płci żeńskiej;
- derywacja modyfikacyjna;
- formant: sufiks -ini.

III grupa (9 nazw):

deputowana	szeregowa	księgową
ministra	szlakowa	przewodnicząca
radna	wiceprzewodnicząca	sklepową

Przykładowe analizy słowotwórcze:

- radna – **radny** płci żeńskiej;
- derywacja modyfikacyjna;
- formant: formant paradygmatyczny (deklinacja męska → deklinacja żeńska);
- ministra – **minister** płci żeńskiej;
- formanty: formant paradygmatyczny (deklinacja męska → deklinacja żeńska);
- alternacja spółgłoskowa ilościowa (e → ø).

IV grupa (3 nazwy):

krawcowa
szefowa
wiceszefowa

Przykładowa analiza słowotwórcza:

- szefowa – **szef** płci żeńskiej;
- derywacja modyfikacyjna;
- formant: sufiks -owa.

V grupa (1 nazwa):

województwa

Przykładowa analiza słowotwórcza:

- województwa – **województwo** płci żeńskiej;
- derywacja modyfikacyjna;
- formant: sufiks -ina.

Z przeprowadzonej powyżej analizy słowotwórczej wybranych przykładów wyłania się obraz reguł tworzenia żeńskich nazw zawodów, tytułów naukowych i stanowisk.

Zwracając uwagę na zmiany, jakie zaszły w derywatach w stosunku do wyrazu motywującego, widzimy, że nie zmieniła się ich funkcja składniowa. W parafrazie słowotwórczej zaznaczona jest cecha modyfikująca znaczenie i wyraźnie wskazująca na konkretną cechę powstałej jednostki leksykalnej, którą jest płeć żeńska. Pozwala to na zakwalifikowanie omawianych feminatywów do grupy derywatów modyfikacyjnych.

Ze względu na fakt, iż w każdym przypadku bazę dla nowego wyrazu stanowi pojedynczy leksem – nazwa męskiego wykonawcy zawodu, posiadacza tytułu naukowego bądź pracownika określonego stanowiska – mechanizm tworzenia nazw żeńskich można zaliczyć do procesu derywacji właściwej.

Sufiksy dołączane do baz słowotwórczych świadczą o tym, że feminatywa powstają na drodze słowotwórstwa morfologicznego. To, czym różnią się od siebie, to rodzaj użytego sufiksu; wyjątek stanowią nazwy z grupy III, które zostały utworzone za pomocą formantu paradygmatycznego (zmiana deklinacji: z męskiej na żeńską).

W procesie derywacji najbardziej produktywnym formantem jest sufiks *-ka* (ok. 90%). Znacznie mniejszy udział w tworzeniu żeńskich form mają formanty w postaci sufiksów *-yni/-ini* (4%) oraz zmiany paradygmatu (3%). Najmniejszą produktywnością odznaczają się sufiksy *-owa* (1%) i *-ina* (0,3%).

3. Ograniczenia w tworzeniu nazw żeńskich

Przeprowadzona analiza wykazała, że proces tworzenia nazw żeńskich można przeprowadzić na drodze derywacji właściwej, wykorzystując istniejące już w systemie słowotwórczym formanty. Jednak często pojawiają się ograniczenia, które powodują, że ukształtowana forma staje się z jakichś względów

rażąca, a niekiedy wzbudza kontrowersje, wywołując burzliwe dyskusje. W tej części artykułu zostaną przedstawione i omówione bariery, utrudniające wprowadzenie do polszczyzny nazw żeńskich.

3.1. Ograniczenia fonologiczne

W procesie derywacji przebiegającej z użyciem sufiksu *-ka* dochodzi często do utworzenia na granicy morfemów grupy spółgłoskowej trudnej w artykulacji, np.:

- grupa **ktk**: architekt + *-ka* → architektka;
- grupa **trk**: pediatra + *-ka* → pediatrka;
- grupa **ntk**: ekspedient + *-ka* → ekspedientka;
- grupa **nktk**: adiunkt + *-ka* → adiunktka.

Ten sam formant doprowadza do alternacji spółgłoskowej (**g** : **ż**) w męskich podstawach słowotwórczych zakończonych na spółgłoskę *-g*, np.:

- archeolog + *-ka* → archeolożka;
- dramaturg + *-ka* → dramaturżka.

Jak zauważył Zenon Klemensiewicz (1957: 106): „[...] wprowadzenie takiej mocnej zmiany rodzimej w składzie fonologicznym obcego oryginału razi, jako swojego rodzaju *vox hybrida*”.

3.2. Wieloznaczność

Wiele form funkcjonuje już od dawna w polszczyźnie, oznaczając desygnat inny niż nazwa zawodu. Najczęściej są to potoczne nazwy czynności związane z wykonywaniem zawodu, np. *dziennikarka*, *trenerka*, *fryzjerka*, *reporterka*, *spikerka*, *żołnierka*. Znaczenie innych pokrywa się ze znaczeniem nazw przedmiotów, np. *pilotka* (czapka), *konduktorka* (torebka), *kominiarka* (czapka), lub pomieszczeń, np. *reżyserka*, *spikerka*, *kontrolerka*.

Problematyczne są również derywaty utworzone za pomocą przyrostków *-owa* i *-ina*. Formanty te od wieków pełniły rolę przyrostków wskazujących na bycie żoną mężczyzny trudniącego się określoną profesją, np. *szełowa* (żona szeła), *województina* (żona wojewody), *sędzina* (żona sędziego).

3.3. Stylistyka

Wykorzystywanie formantów funkcjonujących już w systemie słowotwórczym jest przyczyną nie tylko opisanej wyżej wieloznaczności, ale również postrzegania żeńskich nazw zawodów jako form nacechowanych potocznie. Zdecydowaną większość feminatywów stanowią derywaty z sufiksem *-ka*, którego główną funkcją jest tworzenie zdrobnień od rzeczowników rodzaju żeńskiego, dlatego takie formy jak *biolożka*, *graficzka*, *muzyczka*, *prawniczka* czy *polityczka* wydają się lekceważące, umniejszające rangę zawodów.

3.4. Dobór odpowiedniego formantu

W przypadku niektórych nazw pojawiają się wątpliwości co do poprawności użytego sufiksu. Przykładem są feminatywa *ministra* i *premiera*. Ich podstawy słowotwórcze są rzeczownikami rodzaju męskiego zakończonymi na spółgłoskę *-r*, co jest wskazaniem do zastosowania przyrostka *-ka*, tak jak w przypadku *inżyniera* (*inżynier* → *inżynierka*) lub *montera* (*monter* → *monterka*). Prawdopodobnie fakt łacińskiego pochodzenia obu wyrazów był pretekstem do wykorzystania w derywacji wzorca słowotwórczego tegoż języka, polegającego na dodaniu samogłoski *-a* do męskiej podstawy (*premier* + *-a* → *premiera*; *minister* + *-a* → *ministra*). Uniknięto tym samym obniżenia rangi (por. pkt 3.3. *Stylistyka*) wysokich stanowisk państwowych, co niewątpliwie miałyby miejsce w przypadku nazw *premierka* i *ministerka*.

3.5. Zawężenie zakresu paradygmatu

W niektórych sytuacjach rygorystyczne stosowanie nazw żeńskich w stosunku do kobiet może doprowadzić do nieporozumień w codziennym życiu. Potwierdzeniu tej tezy posłuży następujący przykład:

W małej poradni pracuje tylko jedna osoba wykonująca zawód lekarza – pani Ewa Nowak. Stwierdzenie: *Pani Ewa Nowak jest jedynym lekarzem w poradni* jednoznacznie informuje o tym, że poradę lekarską możemy uzyskać tylko od niej; natomiast mówiąc, że *Pani Ewa Nowak jest jedyną lekarką w poradni*, może sugerować że, oprócz p. Ewy, w poradni pracują jeszcze inni lekarze, płci męskiej.

Użycie nazwy żeńskiej zawęża zakres paradygmatu do zbioru kobiet wykonujących określony zawód, co może niekiedy wprowadzać w błąd. Zastosowanie formy męskiej i potraktowanie jej jako nazwy gatunkowej pozwoliłoby na uniknięcie takiej sytuacji.

4. Podsumowanie

Przeprowadzona analiza udowodniła, że język polski, choć posiada typy słowotwórcze przewidziane jedynie dla męskich nazw zawodów, to jednocześnie dysponuje szeregiem formantów pozwalających na derywację żeńskich form. Wykluczyło to tym samym niedoskonałości systemu słowotwórczego jako czynnika uniemożliwiającego poszerzenie zasobu leksykalnego polszczyzny.

Jak zobrazowano w artykule, wiele nazw, choć utworzonych w prawidłowy sposób, cechuje się pewnymi nieprawidłowościami fonologicznymi, semantycznymi lub stylistycznymi, będącymi główną przyczyną postrzegania tych leksemów jako słownictwa nacechowanego potocznie, które, w porównaniu z ich męskimi podstawami słowotwórczymi, jak się wydaje, umniejsza rangę kobiety, wykonującej dany zawód. Trudności, które pojawiają się w procesie derywacji nazw żeńskich, stają się często główną przeszkodą na drodze ich przyswojenia

w polszczyźnie. W długoletniej dyskusji nad wprowadzaniem form żeńskich do języka stanowią główny argument ich przeciwników, jednocześnie są niesłusznie lekceważone przez zwolenników feminatywów.

Przeanalizowany materiał pokazał, iż problem użycia feminatywów w polszczyźnie współczesnej tkwi jednak nie w braku uregulowania zasad tworzenia nazewnictwa, ponieważ ustanowienie nazw żeńskich oficjalnymi, pełnoprawnymi określeniami, funkcjonującymi na tych samych zasadach, co męskie formy, jest rozwiązaniem wyłącznie od strony formalnej. Znacznie trudniejszym zadaniem jest uświadomienie, zarówno zwolennikom, jak i przeciwnikom nazw żeńskich, przeceniania przez nich roli języka w walce o równouprawnienie oraz przekonanie ich, że o wartości kobiety, jej pracy, wykształcenia i umiejętności nie powinno decydować nazewnictwo, które wobec niej zastosujemy.

Źródła

- „Dziennik Łódzki” 2014, nr. 91; 92; 96; 106; 112; 117; 122; 124; 130; 134–136; 140; 141; 144; 145; 147; 152–155; 157–161; 165; 166; 171–173; 176–179; 181–185; 189; 190; 194–196; 198; 200–202; 204; 205; 207; 208; 212–214; 218–221; 224; 225; 227; 230–232.
- „Gazeta Wyborcza” 2014, nr. 91.8123–93.8125; 96.8128–100.8132; 102.8134; 104.8136; 106.8138–108.8140; 110.8142–114.8146; 117.8149–119.8151; 122.8154; 124.8156–126.8158; 128.8160–133.8165; 135.8167–138.8170; 140.8172–143.8175; 147.8179–149.8181; 152.8184–155.8187; 158.8190–160.8192; 165.8197; 166.8198; 170.8202–172.8204; 176.8208–185.8217; 187.8219–190.8222; 194.8226–196.8228; 198.8230; 200.8232; 201.8233; 203.8235; 205.8237–208.8240; 212.8244–215.8247; 218.8250–220.8252; 223.8255–228.8260; 230.8262–232.8263.
- „Wysokie Obcasy” 2014, nr. 17(776)–42(801).
- „Zwierciadło” 2014, nr. 6–8; 10–11.

Literatura

- Grzegorzyczkowa R., 1979, *Zarys słowotwórstwa polskiego*, Warszawa.
- Handke K., 1994, *Język a determinanty płci*, „Język a Kultura”, t. 9: *Płeć w języku i kulturze*, J. Anusiewicz, K. Handke (red.), Wrocław, s. 15–29.
- Jadacka H., 2006, *Kultura języka polskiego: fleksja, słowotwórstwo, składnia*, Warszawa.
- Karwatowska M., Szpyra-Kozłowska J., 2005, *Lingwistyka płci. Ona i on w języku polskim*, Lublin.
- Klemensiewicz Z., 1957, *Tytuły i nazwy zawodowe kobiet w świetle teorii i praktyki*, „Język Polski” XXXVII, s. 101–119.
- Kreja B., 1964, *Słowotwórstwo nazw żeńskich we współczesnym języku polskim*, „Język Polski”, XLIV, s. 129–140.
- Kubiszyn-Mędrala Z., 2007, *Żeńskie nazwy tytułów i zawodów w słownikach współczesnego języka polskiego*, „LingVaria”, nr 1 (3), s. 31–40.

- Łaziński M., 2006, *O panach i paniach. Polskie rzeczowniki tytularne i ich asymetria rodzajowo-płciowa*, Warszawa.
- Nagórko A., 1998, *Zarys gramatyki polskiej (ze słowotwórstwem)*, Warszawa.
- Nowosad-Bakalarczyk M., 2009, *Płeć a rodzaj gramatyczny we współczesnej polszczyźnie*, Lublin.
- Rada Języka Polskiego, 2012, *Stanowisko Rady Języka Polskiego w sprawie żeńskich form nazw zawodów i tytułów*, http://www.rjp.pan.pl/index.php?option=com_content&view=article&id=1359:stanowisko-rady-jzyka-polskiego-w-sprawie-eskich-form-nazw-zawodow-i-tytuow (pobrane 25. 09. 2015 r.).
- Woźniak E., 2014, *Język a emancypacja, feminizm, gender*, „Rozprawy Komisji Językowej ŁTN”, t. 60, s. 295–312.

Summary

Marta Grochowska

(marta1803@op.pl)

Agnieszka Wierzbicka

(awierzbicka@uni.lodz.pl)

Katedra Współczesnego Języka Polskiego, Uniwersytet Łódzki

Productive feminine word-formation types in contemporary polish language

The problem of introduction and use of feminine names is still current and arouses many controversies. One can find a lot of information concerning reasonableness of the use of feminine names and their social reception though there are only a few papers referring to their grammar and word-formation. Thus it is right to complete the discussion on the use of feminine names by a solid word-formation analysis, which also aims to show productive and non-productive word-formation types and the difficulties one can encounter while creating feminine names.

The research used in this paper consists of 265 feminine names found in an annual 2014 of daily newspapers ('Dziennik Łódzki', 'Gazeta Wyborcza') and feminine magazines ('Wysokie Obcasy', 'Zwierciadło'), used with reference to females.

Keywords: word formation, female names (słowotwórstwo, feminativum)